

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 71:

Forslag til folketingsbeslutning om et permanent juridisk rådgivningstilbud til gadens folk: hjemløse, gadeprostituerede og stofmisbrugere m.v.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 15/12 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Forslagsstillerne ønsker med forslaget at imødekomme et behov for juridisk hjælp til den mest sårbare del af de udsatte, nemlig den gruppe, som lever en stor del af deres liv på gaden.

Forslagsstillerne mener, at erfaringerne fra det allerede eksisterende projekt, Gadejuristen, med al tydelighed viser, at der findes et stort behov for et juridisk rådgivningstilbud, der opererer på gadeplan.

Jeg må sige, at jeg ikke er bekendt med de erfaringer, der er begrundelsen for beslutningsforslaget. Ved henvendelse til Københavns Kommune har jeg fået oplyst, at der ikke foreligger en egentlig evaluering af projektet og dermed heller ikke dokumentation for effekten af projektets virksomhed. Når den næste årlige indberetning fra projektet foreligger, vil kommunen bl.a. med udgangspunkt heri iværksætte en ekstern evaluering, der forventes færdig medio maj 2007.

Regeringen har siden sin tiltræden i efteråret 2001 haft meget fokus på de svagest stillede grupper i samfundet. I marts 2002 blev regeringens handlingsprogram for de svagest stillede grupper, »Det fælles ansvar«, lanceret. Sikringen af de socialt udsatte borgeres rettigheder var allerede dengang opprioriteret af regeringen. Her var der bl.a. fokus på støtte- og kontaktpersoner til de vanskeligst stillede hjemløse stof- og alkoholmisbrugere. Efter en forsøgsperiode er denne ordning nu også blevet lovfæstet.

Regeringen ønsker, at indsatsen over for socialt udsatte borgere skal fastholdes, og den skal også udbygges fremover. Der er stadig væk en gruppe mennesker, der lever et usikkert liv på kanten af samfundet. I de fleste tilfælde søger det sociale sikkerhedsnet for, at de får, hvad de materielt har brug for.

Der er imidlertid tale om mennesker, der kan opleve deres hverdag som kaotisk og som usikker. De mangler typisk et stabilt socialt netværk, og de har i mange tilfælde en lav selvfølelse som følge af en generel fornemmelse af, at der ikke er brug for deres indsats. Det er selvfølgelig ikke mindst et problem for de socialt udsatte borgere selv, men det er også en udfordring for vores samfund at drage omsorg for at få nedbrudt de barrierer, der forhindrer borgere i at indfri deres fulde potentiale. Det er en af betingelserne for, at vi kan realisere et samfund uden de store sociale skel.

For at socialt udsatte borgere kan få mulighed for at indgå i en positiv forandringsproces, f.eks. indgå i et behandlingstilbud for stofmisbrug, er det nødvendigt, at borgeren og systemet mødes. Og det er forløbet af dette møde, der nogle gange kan være altafgørende for, om borgeren rent faktisk kommer videre på en god måde.

For regeringen er det afgørende, at borgerne bliver ordentlig hørt i det offentlige system, at borgerne får de tilbud, de har ret til m.v. Det sker desværre ikke altid, og derfor tager vi jo løbende initiativer for at afhjælpe de problemer, der måtte være.

Jeg mener ikke, at vejen frem er en landsdækkende ordning med gadejurister. Københavns Kommune har i en udtalelse til Socialministeriet givet udtryk for, at de problemer, der kendetegner de mest udsatte, kun i begrænset omfang udspringer af gruppens manglende kendskab til egne rettigheder. Det er min opfattelse, at en af de første og sværeste ting i arbejdet med de vanskeligst stillede borgere er at skabe et tillidsfuldt forhold til personer og også at kunne fastholde kontakten. Det er den reelle udfordring, og det fordrer en meget høj grad af kompetent og socialpædagogisk indsigt, snarere end det kræver juridisk ekspertise.

Kl. 15.05

Med regeringens andet handlingsprogram for de svagest stillede, »Fælles ansvar II«, retter regeringen fokus mod, hvordan vi kan styrke de sociale netværk, styrke selvværdet, sætte mere struktur på hverdagen og give mulighed for at indgå i nye sociale fællesskaber. Sigtet i sidste ende er, at flest mulige får en eller anden form for tilknytning til arbejdsmarkedet, men selvfølgelig er vejen til aktiv deltagelse i arbejdslivet længere for nogle end for andre, og for nogle er den endda meget lang.

Nogle af initiativerne i »Fælles ansvar II« har til hensigt at gøre det nemmere for socialt udsat-